

Η ΣΕΛΙΣΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟΥ ΦΡΑΝΣΙΣ ΖΑΜ

Ο ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ

Ο ποιητής έκτυπαξε τούς φίλους του, τούς συγγενείς του, τόν πατᾶ, τὸ γιατρό, τὸ σκυλάκι, πού ἦσαν στὴν κάμαρη καὶ πέθανε.

Σ' ἓνα κομμάτι χαρτί, γράψανε τ' ὄνομά του καὶ τὴν ἡλικία του: δεκαοχτὼ χρονῶν.

Φιλῶντας τον στὸ μέτωπο οἱ φίλοι του κ' οἱ συγγενεῖς, ἔνοιωσαν πὼς ἦταν κρύο, μὰ ἐκεῖνος διόλου δὲν αἰσθάνθηκε τὰ χεῖλη τους γιατί βρισκόταν στὸν οὐρανό. Καὶ δὲν ἀναρωτήθηκε καθόλου, ἔτσι πὺ ἔκανε ὅταν ἦταν στὴ γῆ, ἂν ὁ οὐρανὸς ἦταν ἔτσι ἢ ἀλλιῶς. Μιά πὺ βρισκόταν ἐκεῖ δὲν εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ τίποτε ἄλλο.

Ἡ μητέρα κι' ὁ πατέρας του πὺ ἦσαν δὲν ἦσαν πρὶν ἀπ' αὐτὸν πεθαμένοι, ἦρθαν νὰ τὸν ἀνταμώσουν. Δὲν ἔκλαιε κανεὶς τους γιατί κ' οἱ τρεῖς δὲν χωρίστηκαν ποτέ.

Ἡ μητέρα του τοῦ εἶπε:

— Βάλε τὸ κρασί νὰ κρυώση. Θὰ φᾶμε τώρα μαζὺ μὲ τὸν Καλὸ Θεό, κάτω ἀπὸ τὸ κίσκι τοῦ κήπου τοῦ παραδείσου.

Ὁ πατέρας του τοῦ εἶπε:

— Πήγαινε ἐκεῖ κάτω νὰ κόψης φρούτα. Κανένα δὲν εἶνε φαρμακερό. Τὰ δέντρα μόνα τους θὰ σοῦ τ' ἀπλώσουνε, χωρὶς τὰ φύλλα τους, οὔτε τὰ κλαδιά τους νὰ πονέσουνε, γιατί εἶνε ἀνεξάντλητα.

Ὁ ποιητὴς γέμισε ἀπὸ χαρὰ, γιατί ἤξερε πὼς εἶχε χρέος νὰ ὑπακούσῃ στοὺς γονεῖς του. Ὅταν γύρισε ἀπὸ τὰ φρούτα καὶ βύθισε τίς καράφες τὸ κρασί μὲς' στὸ νερό, εἶδε τὴν γρηά του σκύλλα, πὺ εἶχε πεθάνει πρὶν ἀπ' αὐτὸν, νὰ τρέχῃ κουνῶντας τὴν οὐρά της. Τοῦ ἔγλυψε τὰ χέρια καὶ κείνος τὴν ἐχάιδεψε. Κοντὰ της εἶχε ὄλα τὰ ζῶα πὺ ἀγάπησε περισσότερο στὴ γῆ: ἓνα μικρὸ πυρρὸ γατάκι, δυὸ γατάκια σταχτιά, δυὸ γατούλες ἄσπρες, ἓνα πουλάκι, δυὸ κόκκινα ψάρια.

Καὶ εἶδε στὸ ἔτοιμο τραπέζι νὰ κάθονται ὁ Καλὸς Θεός, ὁ πατέρας κ' ἡ μητέρα του, ἓνα ὠραῖο κορίτσι πὺ εἶχε ἀγαπήσει ἐδῶ κάτω καὶ πὺ τὸν ἀκολούθησε στὸν οὐρανό, ἂν καὶ δὲν εἶχε πεθάνει.

Κατάλαβε πὼς ὁ κήπος τοῦ παραδείσου δὲν ἦταν ἄλλος παρὰ ὁ κήπος τοῦ γενεθλίου του σπιτιοῦ, κάτω στὴ γῆ, στὰ Ἄνω Πυρρηναῖα, γεμάτος, ἀπὸ συνηθισμένα κρίνα, ροδιές καὶ λάχανα.

Ὁ Καλὸς Θεός εἶχε βάλει χάμω τὸ μπαστούνι του καὶ τὸ καπέλλο του. Ἦταν ντυμένος σάν τούς φτωχοὺς τῶν μεγάλων δρόμων, κείνους πὺ μέσα σ' ἓνα δισάκι ἔχουν ἓνα κομμάτι ψωμί καὶ πὺ ἡ ἐξουσία τους συλλαμβάνει στὴν εἴσοδο τῶν πόλεων καὶ τούς φυλακίζει ἐπειδὴ δὲν ξέρουνε νὰ ὑπογράψουνε. Τὰ γένεια του καὶ τὰ μαλλιά του ἦσαν ἄσπρα σάν τὸ φῶς τῆς ἡμέρας καὶ τὰ μάτια του βαθεῖα καὶ μαῦρα σάν τὴ νύχτα.

Εἶπε, ἡ φωνὴ του ἦταν γλυκειά:

— Νᾶρθουν οἱ ἄγγελοι νὰ μᾶς περιποιηθοῦν, ἀφοῦ ἡ εὐτυχία τους εἶνε νὰ ὑπηρετοῦνε.

— Τότε ἀπ' ὄλες τίς γωνιές τοῦ θεῖου κήπου εἶδαμε νὰ προστρέχουν λεγεῶνες. Πιστοὶ ὑπηρετές πὺ

στὴ γῆ εἶχαν ἀγαπήσει τὸν ποιητὴ καὶ τὴν φαμίλια του. Ὁ γέρο Γιάννης, πὺ πνίγηκε σώζοντας ἓνα ἀγοράκι, ἡ γρηά Μαρία πὺ εἶχε πεθάνει ἀπὸ ἡλίαςι, ὁ Πέτρος ὁ κουτσός, ἡ Ἰωάννα καὶ ἀκόμα μιὰ ἄλλη Ἰωάννα.

Ὁ ποιητὴς σηκώθηκε γιὰ νὰ τους τιμήσῃ καὶ τους εἶπε: — Κατῆστε στὴ θέσι μου, γιατί πρέπει νὰ εἴσαστε κοντὰ στὸ Θεό.

Καὶ ὁ Θεός χαμογέλασε, γιατί γνώριζε ἀπὸ πρὶν τὴν ἀπόκρισί τους.

— Ἡ εὐτυχία μας εἶνε νὰ ὑπηρετοῦμε. Ἔτσι εἴμαστε κοντὰ στὸ Θεό. Σὺ ὁ ἴδιος δὲν ὑπηρετεῖς τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου; Μήπως ἐκεῖνοι δὲν ὑπηρετοῦν ἐκεῖνον πὺ μᾶς ὑπηρετεῖ;

Καὶ ἄξαφνα εἶδε τὸ τραπέζι νὰ μεγαλώνῃ, νέοι συνδαιτημόνες παρεκάθησαν.

Ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα τῆς μητέρας του καὶ τοῦ πατέρα του καὶ ἡ προηγούμενες γενεές.

Ἦρθε τὸ βράδυ. Οἱ πιὸ ἡλικιωμένοι κοιμηθήκανε. Ὁ ποιητὴς καὶ ἡ φιλενάδα του ἀγαπηθήκανε. Ἄλλὰ ὁ Θεός, πὺ τους εἶχε ὑποδεχθῆ ξανάρχισε τὸ δρόμο του, ὁμοῖος μὲ τούς φτωχοὺς τῶν μεγάλων δρόμων, κείνους πὺ μέσα σ' ἓνα δισάκι ἔχουν ἓνα κομμάτι ψωμί καὶ πὺ ἡ ἐξουσία τους συλλαμβάνει στὴν εἴσοδο τῶν πόλεων καὶ τούς φυλακίζει ἐπειδὴ δὲν ξέρουνε νὰ ὑπογράψουνε.

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΣΑΡΛΩ

Ὁ Σαρλῶ διηγεῖται συχνά τὴν κάτωθι χαριτωμένη ἱστορία, πὺ συνέβη σὲ μιὰ κινηματογραφικὴ ἐταιρεία, στὴν ὁποία ἐργαζόταν ἄλλοτε:

Μιά μέρα, ἐκεῖ πὺ γινότανε συνεδρίασις τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου τῆς ἐταιρείας, ξαφνικὰ ἀνοιξε ἡ πόρτα καὶ τέσσερις ἄνδρες προσωπιδοφόροι εἰσήλασαν, μὲ τὰ περιστροφὰ στὸ χέρι:

— Γρήγορα, τὰ ρολόγια σας, τὰ κοσμήματά σας! φώναξαν.

Οἱ σύμβουλοι ἔσκασαν στὰ γέλια καὶ συνεμορφώθησαν πρὸς τὴν διαταγὴ, λέγοντας:

— Μπράβο! μπράβο! πολὺ ἔξυπνη, πρώτης τάξεως φάρσα!

Εἶχαν νομίσει οἱ ἄνθρωποι, ὅτι ἀνεγνώρισαν κάτω ἀπὸ τίς προσωπίδες τέσσερις ἀπὸ τούς συνεργάτες τῶν ἡθοποιῶν.

Τὰ πορτοφόλια, ὁμως, τὰ κοσμήματα καὶ τὰ ρολόγια τους δὲν ξαναγύρισαν στοὺς κυρίους των. Οἱ «συμμορίται» ἦσαν πραγματικοὶ λωποδύτες!

ΠΑΝΣΕΔΕΣ ΜΙΛΟΥΝ ΟΙ ΣΟΦΟΙ

Πρὶν ἀποφασίσῃς νὰ διορθώσῃς τούς ἄλλους, φρόντισε νὰ διορθώσῃς τὸν ἑαυτό σου πρῶτα.

Φε νελλόν

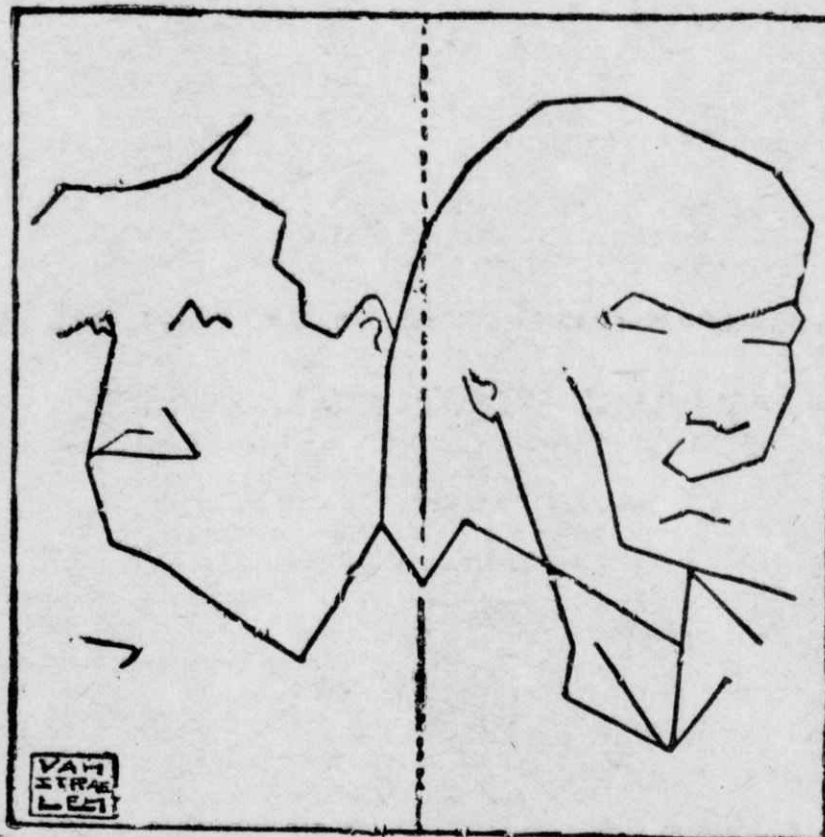
Πήγαινε ὅπου θέλεις: ἡ συνειδησίς σου θὰ σὲ συντροφεύῃ πάντα.

Ντιντερώ

Ἡ φιλαλήθεια εἶνε μεγάλο προτέρημα. Ὑπάρχει ὁμως καὶ κάποιο μεγαλύτερο: ἡ διάκρισις. Βολταίρος

Ἡ ζωὴ εἶνε ἓνα λουλούδι, ὁ ἔρωσ εἶνε τὸ μέλι του. Οὐγκώ

ΤΟ ΠΑΙΓΝΙΚΑΚΙ ΣΑΣ

*Αντιγράψετε αὐτὸ τὸ σχέδιο σὲ διαφανὲς χαρτί, διπλώστε στὴ γραμμὴ μὲ τὰ στίγματα καὶ θὰ δῆτε τὴ γελοιογραφία ἐνὸς διασήμου ξένου συγχρόνου πολιτικοῦ.